

NACIONALISTES INTRANSIGENTS

Per LLUM VALLS

Algú, en parlar de nosaltres, ha marcat la nostra posició actual, que coincideix per complet amb les que adoptarem el 6 d'octubre i el 19 de juliol com joves nacionalistes, i que serà igual a la que sustentarem en el futur. Han dit nacionalistes intransigents. És veritat. A tota hora som els nacionalistes convençuts que es mantenen fidels a llur executòria sense permetre que ningú desvirtui ni disressi el seu ideal.

Tal com som ens presentem a la lluita. L'ideal que ens mena és noble i just. No tenim motiu, doncs, ni per dissimular-lo ni per prendre una personalitat fingida, digna solament dels hipòcrites.

Avui, enmig de la guerra cruel que el feix ens imposa, tornem a declarar-nos antifeixistes perquè ho som; sostenim la democràcia perquè estem convençuts de la seva excel·lència i ens mantenim nacionalistes decidits perquè en el nostre cor continua flamenjant el foc devorador que encén l'amor il·limitat per la pàtria.

Ho declarem ben alt: Som joventut catalana que tenim un ideal ben definit; som, per tant, joventut al costat de la joventut i en conseqüència lluitadors enfront de l'enemic de la cultura i de la civilització. Som homes al costat dels homes i és per això que mantenim la nostra dignitat humana al costat d'aquests.

Però a l'ensem, lluitem per a alliberar la nostra terra dels que vulguin tiranitzar-la; siguin els qui siguin; vinguin d'on vinguin. El poble de Catalunya es revoltà enfront dels Borbons; agafà les armes per a no ésser trepitjat per Napoleó i estarà sempre en peu de guerra contra aquells que oblidant la fraternitat posin el peu sobre la nostra terra amb posat de tiranitzador.

En parlar així, interpretem el català de debò. Et semblaran pedants les nostres paraules, jove català, que volen interpretar el teu pensament.

Reflexiona, però, i siguis franc. ¿No et sents ofegat per una ràbia sorda quan algú insulta la teva llengua, els teus costums en idioma estranger. Tu,

que coneixes la història de Catalunya i saps que és un poble ben definit, amb característiques pròpies determinades per les seves condicions naturals, no sents el desig de l'alliberació en veure que la teva parla, que és la mateixa parla que usà Ramon Llull, es veu rebaixada per uns incapacitats — els intel·ligents no poden fer-ho — a la categoria de deformació absurda d'un altre llenguatge? I en veure com una legislació estrangera mena els nostres destins quan som els fills dels que crearen el famós « Consolat de Mar », no et sents avergonyit de permetre la prolongació d'una situació tan absurda?

Em parlaràs per objectar en contra del nostre raonament de fraternitat universal, d'amor vers els altres pobles i molts altres sofismes que volen ésser humanitaris?

¿Però és que per ventura hi haurà fraternitat ensem que estiguem sotmesos a un domini? ¿Es que la practicaran els nostres opressors?

I en canvi jo et diré: La llibertat individual és justa. No ho és, doncs, la col·lectiva. I afegiré: Serem veritables germans dels altres pobles quan podrem enfrontar-nos amb ells amb aquesta personalitat; quan no haurem de mirar a ningú amb posat d'esclau.

El nostre ideal diu: Germans de tots els pobles, però colònia de ningú.

Es per això que tu lluites al front, jove català. Es aquest l'ideal que t'ha arrencat de l'aula universitària, del camp, del taller, de la fàbrica, i ha canviat el teu llibre o l'eina de pau pel fusell que harà posseïdes.

Si el teu ideal està mal definit, fes que cristallitzi i trobaràs en el resultat un nacionalisme — nacionalisme lògic i lliure de fanatisme —, que et proporcionarà el mitjà veritable per a sentir-te veritablement agermanat a tots els pobles. I llavors diràs:

Les paraules de l'« ABRIL » m'interpretaven. Jo lluito per allò que enèrgicament declara el setmanari dels nacionalistes intransigents.

posat en les condicions requerides, aconseguit el qual no hi hagué cap altre inconvenient. Tenint present les cues que arreu es formen, les hores limitades d'oficina, les distàncies a recórrer i els pocs mitjans de locomoció, et faràs càrrec de que tot plegat hagi representat tres dies de retard.

Naturalment que el fer i desfer els paquets, les anades i les vingudes, foren motivades pel desconeixement i per la desorientació i com que el mateix cas pot haver-se donat a molts altres familiars de soldats, jo t'ho transcriu per a coneixement dels que tenen la gentilesa de llegir-me i en justa correspondència, ensems que em plau de donar-los d'ací estant, instruccions exactes per si volen aprofitar-les.

El servei, nomenat de « paquets als fronts », restablert per la Direcció General de Correus, està instal·lada a la planta baixa de les Dependències Militars, al Passeig de Colom, on hi ha instal·lada la Base Postal Militar n.º 6 del Correu de Campaña, organisme autoritzat per l'Estat Major Central per a donar curs als envios de paquets amb destinació als Exèrcits de l'Est i de l'Ebre (Zona Catalana). Les hores d'oficines són de 9 a 13 i de 15 a 17. El pes màxim dels paquets és de dos quilograms. Les dimensions màximes: 30 centímetres de llargada, 15 d'amplada i 15 d'alçada. Han d'anar ben embalat i recoberts d'arpillera, amb l'adreça exacta del remitent i del destinatari. No poden contenir líquids ni matèries fàcilment deteriorables i el franqueig únic, és d'una pesseta en segells de correu.

El propi dimecres i en el nostre Gran Teatre Nacional, Pau Casals, el català il·lustre difícilment pot emprar-se millor aplicat aquest qualificatiu —, donarà un concert de « cello » a profit dels infants. Et remarco la nova, perquè devot com ets del Mestre, i un dels més assidus concurrents als concerts que organitzava la benemèrita Associació Obrera de Concerts per ell fundada, m'imagino com t'ha d'interessar i com et plauria d'ésser-ne un dels oïdors. Dia vindrà, que tu, jo i tots, anirem a un

NEIN UND IMMER NEIN

Això, en alemany, diuen que vol dir: « No, i mil vegades no ». Era la frase amb la qual Beethoven acollia tot aquell cantant o instrumentista que s'atansés a ell demanant-li una petita modificació de compàs o tessitura en aquell que havia escrit. Cal recordar que l'immortal músic sord era infatigable en la composició i arribava a repetir deu o quinze vegades el treball fins a considerar-lo perfecte. Quan això s'esdevenia, però, res ni ningú no era prou a fer-li rectificar una nota.

Ara, que moltes coses s'han ensuciat i cal reedificar-les, jo voldria — i amb mi tots els catalans, crec — que aquells que tenen al seu càrrec tan difícil missió, prenguessin exemple de Beethoven. Que no els dolgués recomençar deu, vint o cent vegades la seva tasca de creació, o recreació, de principis bàsics, de programes màxims i mínims, d'estructuració de forces, d'agermanament de voluntats. Que no acceptin, per negligència, com a bo allò que no ho sigui. Que no donin la tasca per llesta fins que l'obra llur se'ls aparegui model·lica i definitiva.

Ara bé; quan hagin assolit això, jo els aconsello que segueixin emulant Beethoven. I a tota objecció acomodaticia responguin amb un Nein und immer nein traduït, naturalment, al català.

J. M. FRANCES

altre magne concert per a celebrar la victòria que ens ha de portar aquella Pau, per la qual tots dalim.

Amb tot l'afecte fraternal, et recorda el teu germà,
16 d'octubre del 1938.

RAMON

UNA ESTONA D'HUMOR

L'OLLA DE LA DISCORDIA

En Mingo era un xicot més bo que la coca ensucrada, i, a més, era molt pulcre i metòdic en totes les coses, però tenia un geni, que ni la pólvora.

De solter, quan festejava, ja li sermonejava a la seva promesa.

— Mira, Roseta, quan serem casats si vols tenir-me content i desitges que la lluna de mel no se t'enteli, has de procurar abans que tot, tenir-me la roba neta i endreçada i el menjar a l'hora, sobretot això.

I la Roseta li contestava cofoia, que no temés, que per neta i diligent es pintava sola.

Quan foren casats, als primers mesos, tot anava com una seda; el Mingo tot ho trobava a punt, la roba, el menjar, en fi, cor que vols, etc., etc...

Però vingué un dia que la Roseta no tingué el dinar llest a l'hora, puix que s'havia entretingut a xerrar amb unes veïnes, que no tenien altra feina que retallar a tot bitxo vivent, i se li féu tard.

En Mingo, es posà de mal humor, rondinà una mica i no passà res.

A l'endemà el mateix; quan arribà el dinar estava bastant endarrerit, i en Mingo, emmoscat, digué irònic: — Noia, aquesta olla no va a l'hora... Trobo que s'ha espatllat. N'hauràs de comprar una altra que faci el dinar a les dotze.

La Roseta comprengué la indirecta, però callà.

Al dia següent, en arribar en Mingo, preguntà:

— Com està el dinar?

— Aviat estarà — contestà la Roseta,

que ja se li havia encomanat la malaltia de les veïnes, això és: de preocupar-se de les cases dels altres i deixar la seva pròpia de banda.

En Mingo, que així ho comprengué és disposat que estava a evitar que la malaltia no se li fés crònica, s'encarà amb la seva costella i li digué sense embuts i recalcant les paraules:

— Mira, Roseta; ja et vaig dir ahir que compressis una altra olla, que aquesta no em serveix; i tu, pel que es veu, no n'has fet gran cas de les meves paraules; per tant, si vols conservar la pau entre nosaltres, és necessari que m'atenguis en tot i per tot, puix del contrari ho passaràs molt malament. No estic disposat a tolerar negligències, i molt menys olles que portin la discòrdia entre nosaltres; per tant, des d'ara, i perquè et convencis de què jo no parlo en va, començarem a posar-li remei.

I en Mingo, resolt, entra a la cuina, agafa l'olla que estava al foc i la tirà daltabaix del balcó, amb el natural esglai de la seva dona, que es creia que en Mingo s'havia tocat del bolet.

Després, acarant-se-li, en Mingo li digué amb fermesa: — Ja pots anar a comprar-ne una altra, i procura que aquesta faci el dinar a les dotze, i tu estiguis a l'aguait, perquè tot vagi a l'hora, sinó, del contrari, faràs el mateix camí de l'olla...

De llavors ençà que l'astorada Roseta, no s'ha oblidat mai més de no tenir les coses a punt.

RA-MA-TA

DE LA RERAGUARDA AL FRONT

LLETRES AL MEU GERMÀ

VI

Estimat Pere:

Les teves lletres reflexen com el caràcter d'un home, difícilment canvia, malgrat que les circumstàncies en les quals es desenvolupa siguin força diferents. Celebro infinitament que amb tot i els contratemps i les contrarietats i superant la nostàlgia de la ciutat, conservis el bon humor. En correspondència, permetem, doncs, que avui glosi un tema del tot intrascendental, explicant-te les facècies d'un paquet que, malgrat tot, suposo ja hauràs rebut.

Fou la nostra germana Marina, qui es desvetlla constantment per tots, que el dimecres propassat s'encaminà a la mateixa adreça de l'Avinguda del 14 d'abril, on la darrera vegada lliurà el paquet adreçat a tu i del que ja n'has acusat rebut, amb l'objecte de fer-te arribar un paquet que contenia les diverses petites coses per tu encomanades. El paquet pesava un quilo i escaig i no fou admès per no saber quan podrien disposar del vehicle que els transporta. Com que tu recomanaves la ràpida expedició, o portà a l'Administració de Correus franquejant-ho prèviament com a lletra certificada (12'70 pessetes). A Correus no li admeteren, car segons les darreres dis-

posicions, la correspondència certificada no pot excedir de 250 grams i, per tant, l'única informació del *funcionario* que hi havia de torn, era que no podia el paquet, passar d'aquell pes. Fèrem llavors, amb el contingut del gran, cinc paquets ben fets i franquejats de nou amb els segells que corresponien (a remarcar que tant la una com l'altra vegada no mancaren dificultats per a trobar els segells necessaris), altra vegada vers l'Oficina de Correus on no els admeteren perquè manifestaren llavors, que era condició indispensable el que anessin lacrats. Quan estàvem disposats a fer el que ens deien, un empleat de Correus, aquesta vegada, un *funcionario* de les noves promocions, en català correcte i amablement, ens indicà com hi havia un mitjà millor, més ràpid i més econòmic que no el que anàvem a emprar i d'acord amb les seves informacions, fèrem novament un sol paquet i ben lacrat i precintat, amb les màximes garanties de seguretat, el portàrem al Servei de paquets al front, a l'edifici de Dependències Militars i allí no pogueren, tampoc, llavors, admetre'l, perquè no anava recobert d'arpillera i novament el paquet féu cap a casa per tal d'ésser